

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. július 24.
(csütörtök)

Szepesy László

ISTEN A MI TEREMTŐNK

Énekek: 266, 251,6-8

Alapige: Jelenések 4,11

„Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert Te teremtettél mindent, és a Te akaratodért vannak és teremtetek.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy a mai nap végén – lehet, hogy testileg megfáradva a napi teendőktől, – de szívünkben felbuzdulva jöhettünk Teled nevedet imádni, magasztalni, Előtted leborulni és a Te szavadat várni.

Magasztalunk Téged, megváltó Úr Jézus Krisztus golgotai keresztáldozatodért és feltámadásodért, amely által lehetséges, hogy valóban Téged keressünk, és Tehozzád jöjjünk. Köszönjük Neked az új életet, köszönjük minden munkádat, amelyet elvégzel bennünk.

Hálát adunk Neked azért, hogy várhatjuk a Te szavadat, amely valóban élet lehet számunkra, és amely átformálhatja szívünk gondolatait, amely nyugalmat, békességet adhat nekünk, vagy ha kell, akkor éppenséggel szembesít minket a Te akaratoddal, saját bűneinkkel, és Tehozzád visz közelebb minket. Hadd kérjük most is ezt a szavadat, és hogy munkálkodjál Lelked által mibennünk. Kérünk Téged, hogy hirdettesd a Te szent igédet, és add, hogy meghalljuk ne csak a fülünkkel, hanem szívünkkel, megértsük úgy, hogy valóban gyümölcsöt teremhessünk a Te dicsőségedre. Kérünk, hogy így ajándékozz meg most bennünket magaddal, legyél itt közöttünk ígéreted szerint.

A mi Urunkért, Megváltónkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Bár a Szentírás Istenről először, mint Teremtőnkéről beszél, és először ennek függvényében kellene a vele való kapcsolatunkat végiggondolnunk, mégis az ember mindaddig nem gondol Teremtőjére és a maga teremtett voltára, amíg Istent, mint személyes Megváltóját meg nem ismeri. Csak a Jézus Krisztusban, mint Megváltóban hívó ember képes megérteni és elfogadni hite által saját teremtett voltát, ahogyan azt a Zsidó 11,3 is mondja. Emiatt az igehirdetések többsége Jézus Krisztus váltságáról, golgotai kereszthaláláról szól, de a hitet kapott ember számára nem elegendő, hogy csak mint Megváltóját, hanem szükségesnek tartja, hogy saját Teremtőjeként is megismerje Istent.

Istent így megismerni azonban nem pusztán egy lehetőség, amelylyel vagy élünk, vagy nem. Isten akarata az, hogy Teremtőként ismerjük meg Őt. Ezért rendelte el azt, hogy a Biblia első oldalain Ő a világmindenség Teremtőjeként jelenjen meg, ezért szólítják meg a zsoltárok szerzői Őt sok alkalommal Teremtőjüként (104. zsoltár, 139,13 stb.), ezért jelentette ki úgy magát a szenvedő Jóbnak, mint a mindenség Teremtője (pl. Jób 38), és ezért vallják meg a Bibliában szereplő hívők, hogy Ő minden élet egyedüli forrása (János 1,4). A teljes Szentírás bizonyosságot tesz nekünk arról, hogy Őt Teremtőnként is ismernünk kell, ez az Ő akarata. Amikor Pál apostol Athénben prédikált, Istenről először, mint a mindenség Teremtőjéről beszélt. Mindezekből láthatjuk tehát, hogy Urunk személyes Teremtőként is meg akarja ismertetni magát velünk.

Ha csak saját érdekeinket nézve csak megváltásunkkal és saját jólétünkkel törődünk, és Istennel, csak mint Megváltóval foglalkozunk, akkor nem adjuk meg neki azt a dicsőséget és tiszteletet, amely Teremtőként megilleti Őt. A Jelenések könyvében felolvasott igevers abból a szakaszból való, amelyben Isten betekintést ad nekünk a mennyei Istentiszteletbe. A 4. fejezet az Atya, az 5. fejezet pedig a Fiú iránti tiszteletről szól. Amikor a 4. fejezetben Isten dicsőítése hangzik el, a 24 vén leborulva úgy imádja Istent, mint a világmindenség Teremtőjét, az élet forrását, mint Örökkévaló Urat, és az alábbi szavakkal magasztalják Őt: *„Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget, és tisztességet, és erőt, mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremttettek”*. Az életért, a létezésért, a teremtésért való tisztelet és dicsőítés ugyanolyan fontos, mint a megváltás munkájáért való hálaadás. Érdeemes abba is belegondolnunk, hogy ha Isten nem teremtett

volna mindent, akkor nem lenne megváltás sem. Isten iránti tiszteletünknek tehát nem egy opciója, lehetősége az, hogy Őt, mint Teremtőnként ismerve dicsőítsük és magasztaljuk, hanem annak szerves, mondhatni nélkülözhetetlen része.

Ezért tehát Isten, nehogy a neki járó dicsőségtől Őt megfosszuk, Teremtőként jelenti ki magát nekünk, hogy nem pusztán megváltásunkért, hanem pusztán létezésünkért is Őt dicsőítsük és magasztaljuk.

Istennek Teremtőként való ismerete azonban nem csak a neki járó tiszteletadás miatt fontos, hanem azért is, mert Isten hitünket, gondolkodásunkat, szívünket akarja az által formálni, hogy Teremtőként ismerjük meg Őt. Példának okáért, ha nem törődünk azzal, hogy Ő a mi Teremtőnk, akkor nagy vigasztalástól fosztjuk meg magunkat. Hiszen mi bátorítana bennünket jobban szorult, nyomorult, segítségre szoruló helyzetünkben, mint az, hogy a világmindenség Alkotója, akinek hatalma végtelen, bölcsességének mélysége beláthatatlan, a mi Istenünk velünk van és támogat minket. Ahogy mondani is szoktuk az igét idézve: ha Isten velünk, kicsoda ellenünk. Ha tehát Teremtőként nem ismerjük Őt, nagy vigasztalástól fosztjuk meg magunkat.

De nem pusztán a vigasztalást veszítjük el, hanem, ahogy általában lenni szokott, teremtett voltunkból fakadó alázat hiányában többnek gondoljuk magunkat, mint amik valójában vagyunk. Ha nem valljuk Őt Teremtőnknek, magunkat pedig az Ő teremtményeinek, akkor nem pusztán nem érezzük át a mindenben Tőle való függésünk valóságát, hanem azt képzeljük, és azzal áztatjuk magunkat, hogy bármit megtehetünk Isten tudta, vagy engedélye nélkül, vagy akár akaratával szemben is. Teremtettségünk érzetének hiánya miatt vetemedünk arra, hogy Istent számon merjük kérni bármilyen dologban, és szembe merjük szállni akaratával és parancsával. Pedig, ahogyan az apostol mondja: „*Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17,28), és ahogyan Jézus Krisztus is mondta: „*nálam nélkül semmit sem cselekedhettek*” (János 15,5).

Istennek Teremtőként való megismerése tehát nem pusztán vigasztal, hanem hitünkben erősít, bátorít, alázatra és engedelmességre nevel minket. És még nem soroltunk fel minden áldást, ami Istennek Teremtőként való ismeretéből fakad a Szent Lélek munkája által. Ez most nem is lehet célunk, hiszen azt nem lehet egy prédikációban elmondani. Felolvasott igénk alapján egy dolgot szeretnénk hangsúlyozni, amely segít minket jobban megismerni Megváltó Urunkat és Teremtő Istenünket. Ez pedig az, hogy Isten mindent a maga akaratával,

döntése szerint cselekszik. Ahogyan az ige mondja: „*mert te teremtetél mindent, és a te akaratodért vannak és teremttettek*”.

Ennek az alapvetően könnyen megérthető, de jelentésében beláthatatlanul mély igazságnak – hogy Isten mindent a maga akarata szerint cselekszik – elfogadása, vagy elutasítása, vagy jogosságának megkérdőjelezése meghatározza hitünket és mindennapjainkat. Ezért fontos erről részletesebben is beszélni.

Az, hogy mit jelent, mindenki könnyen megértheti. Istent, amikor teremtette a világot, és amikor cselekszik nem befolyásolta, és befolyásolja senki és semmi. A teremtés előtt nem is létezett rajta kívül más, így mindent a maga tetszése szerint alkotott és teremtett. Ez egyszerűen annyit jelent, hogy Isten nem befolyásolható, hanem saját akarata szerint cselekszik. És mivel Ő jóságos, ezért ez nekünk örömhír!

De mit is jelentett ez pontosan? Például azt, hogy Isten maga döntötte el, hogy hány világot alkot: egyet vagy sok milliót. És ki befolyásolta volna ennek a döntésének meghozatalában? Maga döntött minden felől! Ő döntötte el, hogy a levegőben éljenek a madarak, ő döntötte el, hogy szárazföldön éljenek különféle állatok, és hogy a vizet is halak milliói lepjék el. És Ő döntött a felől is, hogy egyik teremtménye különb legyen a másiktól.

Nézzük csak meg a csillagokat. Ahogyan az I. Korinthus 15,41 írja: „*Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert a csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve.*” De miért lenne a nap dicsőségesebb a bolygóknál? Miért különbözne annyi égitest egymástól? Miért kell óriás csillagoknak és náluk 100-szor kisebb törpecsillagoknak létezniük? Miért kell kihunyó félben lévő csillagnak, vagy már felrobbant csillagnak lennie? Az egyetlen válasz ezekre, amit igénk mond: „*a te akaratodért vannak és teremttettek*”.

Vagy nézzük meg a bolygónkat, a Földet! Miért van az, hogy kétharmada víz, egyharmada pedig olyan szárazföld, amelynek nagy része lakhatatlan és művelhetetlen? Miért kell olyan sok sivatagnak, mocsárnak, sziklás vidéknek lennie? Miért van az, hogy míg egyes kontinensek dúskálnak a jó füves legelőkben, és a tápanyagokban gazdag művelhető földben, addig a másiktól nagy része pusztaság, homok, és a naptól megperzselt, művelhetetlen föld? Miért érik egyik földrészt állandóan hurrikánok, tornádók, földrengések és cunamik, és másokat miért nem? Csak az a válasz erre: mert így tetszett Teremtő Istenünknek!

Vagy nézzük meg az állatvilágot! Miért van az, hogy vannak olyan hatalmas és erős állatok, mint az oroszlán, tigris, elefánt, és olyan kicsik és erőtlenek, mint az egér, a csiga, vagy a tyúk? Miért van az, hogy míg például a kutya és a ló nagy értelemmel rendelkeznek, addig, mint például a juhok és tyúkok, majdhogynem értelem nélkül valók? És miért van az, hogy amíg az egyik állat, mint például a szamár, egész életében kemény munkára van ítélve, addig a másik, mint például az oroszlán szabadon járhat a természetben? Az állatvilág sokszínűsége számtalan kérdést vet fel. Miért van az, hogy egyes állatok szépek, mások csúnyák, az egyik erős és hatalmas, a másik kicsi és gyenge, az egyik elél 100 évig is, a másik még aznap meghal, amikor világra jött? Miért ez a sokféleség?

És a növényekről nem is akarok hosszabban szólni, mennyi féle, fajta létezik: hideg és meleg tűrők, az egyik termése bőséges, a másik nagy ritkán terem, akkor is keveset. És még lehetne sorolni.

Miért ilyen ez a világ, amilyen? Azért, mert Isten saját akarata és belátása szerint teremtette ilyennek. Őneki ez tetszett, ezért ilyennek alkotta. Ez mind szép és jó, és az ember könnyen be is ismeri mindent. De miért van az, hogy amíg a természetben megjelenő sokszínűséget és változatosságot az ember könnyen elfogadja, addig mindazt, ami az emberek között is megjelenik, különösen, ha ez személyével kapcsolatos, az ellen már lázadozik? Miért lázadunk, ha Isten, ahogyan a természetben, úgy az emberek között is különbséget tesz? Miért különös számunkra az, ha Istennek úgy tetszett, hogy az egyikünknek 5 tálentumot, a másikunknak pedig csak 1-et adjon? Miért nem akarjuk elfogadni azt, hogy amíg Isten az egyikünknek erős, masszív, betegségeknek ellenálló testet adott, a másikunknak gyenge, beteges szervezetet? Miért furcsa az számunkra, hogy amíg a hívők közül sokakat életük virágában Isten magához szólít, addig a hitetlenek közül sokan majdhogynem száz évig is élnek? Miért nehéz elfogadnunk azt, hogy Isten némelyeket értelmi fogyatékosnak, másokat pedig zseninek teremtett? Miért nehéz elfogadnunk azt, hogy némelyeknek az adatott, hogy vezessenek, míg másoknak azt szánta Isten, hogy szolgálva másokat kövessenek? Sem a genetika, sem a társadalmi helyzet, sem a szociológia, de még a pszichológia sem adhat ezekre a kérdésekre választ, mert egyikük sem ismerik azt, hanem csak egyedül Isten, aki mindenkinek Alkotója és Teremtője! Mi a válasz ezekre a kérdésekre? Az, amit Jézus mond a Máté 11,26-ban: *„igen Atyám, mert így volt kedves te előtted”*.

Isten akarata által lett ez a világ, és lettünk személy szerint mi is. És hogy mi milyenek vagyunk, és mi történik velünk, azt is Ő dönti el. Mert Ő, ahogyan a Példabeszédek 16,4 is mondja, mindent a maga céljára teremtett. Egyszerűen megérthető igazság, amely azonban mély jelentéssel bír. A kérdés az, hogy Istent ilyennek ismerjük-e? Olyannak, aki a maga tetszése szerint bánhat velünk, adhat nekünk, vagy vehet el tőlünk dolgokat, vagy pedig akinek mi akarjuk megmondani, akár imádság által is, hogy mit tegyen? Felháborít minket az, amikor különbségeket látunk az egyes emberek élete között, és számon akarjuk tőle mindezeket kérni, vagy pedig alázatot tanulva elismerjük az Ő hatalmas voltát, hogy mint Teremtőnk saját tetszése szerint bánik velünk. Tudod-e dicsőíteni testvérem Istent Teremtőd-ként, tudsz-e megelégedve az életeddel, helyzetekkel, adottságaidal hálát adni neki, és tisztelni Őt, vagy folyton csak számon akarod Őt kérni, és arra nézel, hogy mennyi mindent nem adott meg neked? Hogyan fogunk részt venni a mennyei Istentiszteletben, amikor hallva a vének énekét dicsőséget és tiszteletet kellene adnunk Teremtőnknek az Ő akarataért? Az ige szavaival élve: méltónak tudod-e mondani őszintén Istent azért, hogy teremtett téged, hogy olyan vagy, amilyen, hogy az Ő akarata az volt, hogy Te megszülessél és megismerve Őt vele együtt éljél? Ha nem tudod ezt tenni, kérd Őt, mutassa meg magát neked Teremtő Uradnak, és keressed Őt az igén keresztül! Ha pedig megtette, dicsőítsd Őt a mennyei szózáttal: *„Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget, és tisztességet, és erőt, mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremttettek.”*

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, aki teremtettél, fenntartasz, és bölcsen igazgatsz mindeneket. Ha csak a teremtett világot nézzük és vizsgáljuk is, meg kell, hogy valljuk, hogy felfoghatatlan a Te bölcsességed mélysége, és a Te hatalmad nagysága számunkra. Nem tudjuk, sem számon tartani mindazt, ami a világban folyik, sem pedig megmagyarázni, hanem csak csodálattal leborulni Előtted, és azt mondani, hogy méltó vagy a tiszteletre, és a hódolatunkra.

Urunk, látod, hogy kísért minket az elégedetlenkedés lelkülete, amely nem fogadja el a Te akaratodat saját életünk eseményeivel kapcsolatban. Kérünk, adj nekünk alázatot, mint teremtményeidnek, hogy valahányszor belegondolunk, hogy Te vagy a mi Teremtőnk, akkor valóban féljük a Te felséges nevedet, imádjuk azt, és leborulva csak any-

nyit tudjunk mondani, hogy Te adtad és Te vetted el, áldott legyen a Te neved!

Szeretnénk a Te tiszteletedben ezzel az alázattal részt venni, és majd Eléd jutva, a mennyekben így magasztalni Tégedet. Kérünk, hogy már itt a földön hadd lehessünk ennek a tiszteletnek részesei. Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy mindvégig ebben az alázatban éltél, és Teremtőnkre mutattál.

Urunk, kérünk, segíts azoknak, akik szorult és nyomorult helyzetben vannak, hogy meglássanak, Téged, Teremtő, Mindenható, és mindennél bölcsebb Urukot, hogy Te még a szenvedést is fel tudod használni az ő javukra, és a Te dicsőségedre. Adj nekik erőt elhordozni minden fájdalmat.

Hálát adunk minden áldásért, amelyben a mai nap, és a héten részesítettél bennünket. Kérünk, segíts megosztani ezeket egymással, hadd dicsérjük ezáltal is a Te nevedet.

Add, Urunk, hogy minden dolgunk a héten Irántad való tiszteletben mehessen végbe, hogy ne csak szavainkkal, ne csak a gyülekezetben, hanem életünkkel, tetteinkkel is dicsőítsünk Tégedet.

Hálát adunk Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy elkezdted bennünk ezt a munkádat. Köszönjük, mennyei Édesatyánk, hogy kijelentetted magadat nekünk. Kérünk, Szentlélek Isten, továbbra is őrizz meg bennünket a hitben, és a Te megismerésedben adj növekedést.

Áldott legyen a Te neved örökkön örökké!

Ámen.

251,6-8 dicséret

6. Imádlak én is téged, Teremtőmet,
Gondviselőmet és Idvezítőmet,
Megszentelőmet s erősítőmet:
Én Istenemet, egy Segítőmet.

7. Imádlak téged, Urát kezdetemnek,
Urát végemnek s egész életemnek,
Fő szerző okát a természetnek,
Halálnak Urát és kegyelemnek.

8. Imádlak téged, egyedül Uramat,
Nem vetem másban én bizodalمامat;
Mikor imádlak, halld meg én szómat,
Írd be könyvedbe hódolásomat.

266. dicséret

1. Egek nagy Királya, Magasztalunk téged, Térjen nevedre dicséret!
Mulandó és gyarló Életünk átjárja Végtelen kegyelmed árja.
Jöjj, segíts, Jóra ints; Rólad zengjen nyelvünk, Vígan énekeljünk!
2. Dicsérjed, világom, Alkotód hatalmát, Mindenek felett uralmát!
Hirdesse a csillag Ránk sugárzó fénye, Mily csodás az Isten lénye!
Nagy égbolt, Nap és hold, Kik ott fennen jártok: Ti is Őt áldjátok!
3. Zengjen minden szívben Boldog hálaének A világ Teremtőjének!
Nagy kegyelmessége Gondot visel rólunk, számon tartja minden dolgunk.
Égben fenn, Földön lenn Áldassék jósága, Nagy irgalmassága!
4. Halleluját zengve, Magasztalva áldjad Krisztus által jó Atyádat!
Ha az Istent élő, Igaz hittel féled És a szíved Jézusé lett:
Boldogság, Üdv vár rád Fenn az ég honában, Hófehér ruhában.